הצייד וחבריו

לפני שנים אחדות חי צייד מוצלח ביותר, שמעולם לא חזר הביתה מהציד בידיים ריקות. ויום אחד, בדרך מהציד הוא פגש באיכר עני.

"ציד מוצלח, חבר! היום הצלחת יפה. בוודאי תמכור ביוקר את הציד."

הצייד הביט על האיכר העני ואמר:

"יקרים הם רק דיוק העין וזריזות הידיים. אינני יודע כמה ירצו אחרים לשלם לי על הציד הזה, אבל אני מוכן למכור אותו גם לך. תן לי עבורו כמה שאתה יכול."

"תודה לך, אחי, אבל המסים גמרו את כל מה שעוד היה לי. ריק אצלי בבית, רק סוס אחד נשאר לי. חופן קמח עם קצת מים זו הארוחה שלי. אינני יודע איך אוכל להחזיק מעמד עד היבול הבא."

"טוב, אז קח במתנה את מה שצדתי. אין לי צורך בכסף. תאכל לבריאות!" אמר הצייד.

האיכר לקח את הציד ואמר:

"תודה חברי, לא אשכח את טוב לבך. מהרגע הזה אתה החבר היקר ביותר שלי. אם תעבור אי-פעם ליד ביתי, תיכנס. תמיד תהיה לאורח רצוי.

"טוב" אמר הצייד והלך הביתה.

כעבור ימים אחדים הוא יצא שוב לצוד. גם הפעם הצליח יפה וחזר הביתה עם ציד רב. בשער העיר ראה איש זקן שוכב ליד דלת ביתו ורועד כולו.

"שלום אבא! מה קורה לך?" שאל הצייד.

"רע לי, בני. אני זקן וחולה. כל החיים שירתי בחצר הפדישח, עשיתי מה שאמרו לי. ועכשיו אין לי כבר כוח. אינני יכול לעבוד, איש לא דואג לי ואין לי מה

לאכול."
"אז קח את הציד שלי, אבא" אמר הצייד.
"לא, בני. לו אקח. איך אפשר!" אמר הזקן "הרי הציד הזה שלך יקר ביותר."
"יקרים הם רק דיוק העיניים וזריזות הידיים. ולי קל מאוד להשיג ציד חדש. קח את הכל וזה יספיק לך לשבוע שלם" אמר הצייד והניח לפני הזקן את כל מה שצד. "תתחזק ותהיה בריא!"
הזקן התרגש מאוד ואמר:
"כל זמן שאחיה אחשוב עליך כעל חבר יקר שלי. אם תעבור ליד ביתי כנס ואקבל אתך כאילו הייתה בני."
"תודה" אמר הצייד והלך הביתה.
ושוב כעבור מספר ימים הוא יצא לצוד וצד חיות רבות. בדרך עבר ליד שער של אחוזה. על שטיח של ביתו ישב איש עשיר ושתה תה. וליד השער, ברחוב, ממש על האדמה, ישב עני כלשהו סגור במעגל שרשרת.
"מה מעשיך בתוך השרשרת הזו? במה הואשמת?" שאל הצייד את המסכן.
"אני חייב כסף לעשיר הזה ואין לי איך להחזיר את

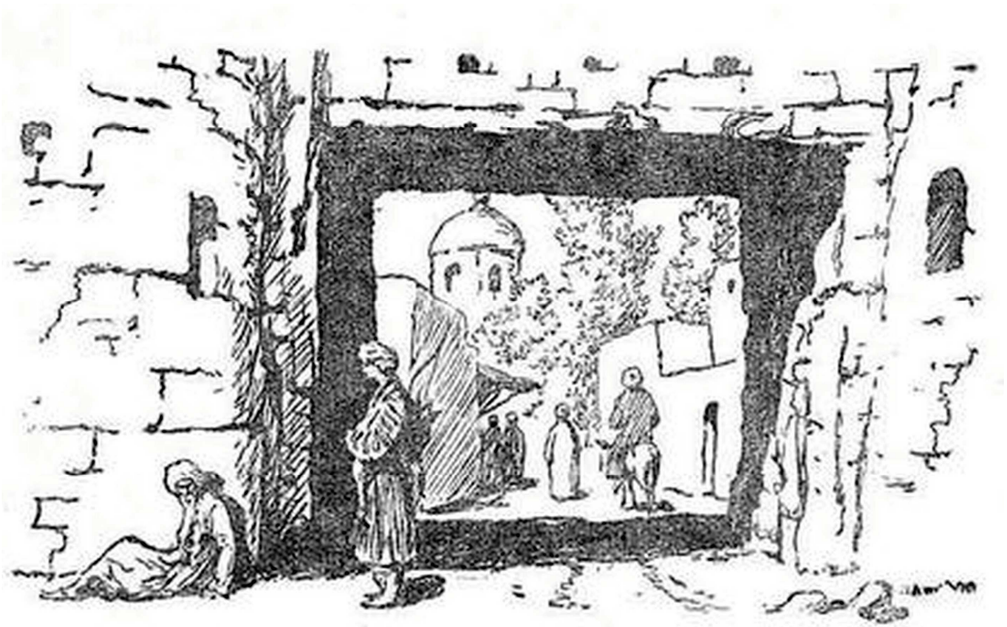

החוב. הוא עצר אותי עד הערב. אם מישהו לא יפדה אותי אשאר כאן כעבד של בעל החווה. ומי יפדה אותי? אין לי קרובים עשירים. אין ברירה, אהיה כבר עבד לכל החיים" אמר המסכן.
"זה לא יתכן!" קרא הצייד "הנה, קח את הציד שלי, מסור אותו לבעל החווה והוא ישחרר אתך."
העני הביט בספק רב על הצייד אבל זה כבר הוריד את התרמיל שלו מהגב ושם לפני העצור את כל החיות שצד באותו היום.
"תודה ידידי!" אמר העני "אני עכשיו חייב לך. שם הבית שלי, ראה את הפשפש של החצר שלי. תיכנס אלי מתי שרק תרצה, תלון אצלי. איעלב אם תעבור ליד ביתי בלי להיכנס. תהיה עכשיו החבר הטוב ביותר שלי."
"טוב, אכנס בהזדמנות" אמר הצייד והלך הביתה.

וכעבור ימים אחדים יצא שוב לציד. הפעם לא הצליח עד צהריים לפגוש כל חיה או ציפור. הוא רצה כבר לחזור הביתה אבל אז פגש את קבוצת הציד של הפדישח.
הפדישח רדף אחרי חיות בר וירה חצים מהקשת שלו, אבל אף פעם לא הצליח לקלוע. אבל המשרתים הצליחו להקיף במעגל חזיר בר, כדי שאדונם יוכל לירות ולקלוע בקלות יתר.
הצייד נעמד בצד. הפדישח ירה שוב ושוב על החיה, אך ללא הצלחה, ופתאום החזיר פרץ את שרשרת המשרתים והתחיל לברוח להרים.
הפדישח ירה אל החיה הבורחת אך החטיא שוב. ואז הצייד מתח את מיתר הקשת, ירה חץ והחזיר נפל מתה במקום.
הפדישח כעס מאוד ובמקום דן את הצייד לתליה,

על כך שהעז לירות ולהרוג חיה שנועדה לציד של השליט.
השומרים עצרו את הצייד והביאו אותו לגרדום שבכיכר העיר.
"הו אדוני" ביקש הצייד מהפדישח "תן לי עוד שעתיים זמן. הייתי רוצה להיפרד מחבר שלי!"
לפדישח נראה מוזר מאוד שאדם הנדון לתליה נזכר בחבר כלשהו. הוא ציווה לשומרים ללוות את הנידון:
"שילך לחבר שלו, רק תשמרו שלא יברח. בעוד שעתיים נתלה אותו."
השומרים הובילו את הצייד לחבר. ובינתיים הפדישח לבש בגדי איכרים והלך בסתר אחריהם. הוא רצה להבין איזה מין איש הוא החבר הזה, ואיך יקבל את חברו בעת צרה.

השומרים באו לביתו של האיכר העני ודפקו בדלת. האיכר יצא לקראתם, שמח מאוד כשראה את הצייד, השתחווה לו והזמין אותו הביתה.
"חברי היקר, האם אינך רואה שאני תחת שמירה? צרה גדולה נפלה עלי."
והצייד סיפר לאיכר על הציד הלא מוצלח שלו, על הפגישה עם הפדישח, על החיה הניצודה ועל כך שרק שעתיים עוד נשארו לו לחיות. והאיכר אמר:
"חכה, אל תדאג חבר. אני מיד אוביל את הסוס היחידי שלי אל הפדישח ואבקש שישחרר אתך."
הפדישח שמע את הדברים. הוא עמד בין האנשים שהתאספו בינתיים לראות מה קורה.
"איזה איש מדהים! לא חבל לו למסור את הסוס האחרון שלו?" חשב הפדישח.
אך האיכר הוציא כבר את הסוס מהאורווה והלך

יחד עם הצייד.
"באו לביתו של חברי השני" אמר הצייד "גם ממנו אני חייב להיפרד. נראה שלא תהיה לנו הזדמנות שניה לראות זה את זה."
והם ניגשו לביתו של הזקן הערירי.
הזקן נפל על צווארו של הצייד כשראה אותו, חיבק אותו, והתחיל לשאול על מצבו. הצייד סיפר לו מה מחכה לו.
"לא! לא אסכים על כך!" קרא הזקן "אפול לרגלי הפדישח ואבקש לסלוח לך. שירתי את הפדישח במשך כל חיי ולא יתכן שלא ישמע לבקשתי. ואם הוא צריך לכרות ראש, שיכרות את ראש השיבה שלי!"
והפדישח שעמד בין האנשים שמע שוב את הדברים.

"לא יתכן!" חשב "אף אחד לא ימסור את חייו עבור אדם אחר."
והצייד עם שני חבריו והשומרים הלכו אל כיכר הגרדום. אך בדרך הצייד ראה את הפשפש של

חברו השלישי.
"חכו! יש לי עוד קצת זמן!" ביקש "גם מהחבר הזה אני חייב להיפרד. הוא ייעלב אם עבור ליד ביתו ולא

אכנס אליו."
השומרים לא רצו להסכים לו כי חששו שיאחרו לחזור לכיכר והפדישח יעניש אותם במקום הצייד.
"אך אתם! למוות אף פעם לא מאחרים" אמר הצייד.
הרעש ליד ביתו הזעיק את בעל הבית. כשזה ראה את הצייד חיבק אותו בשמחה ואמר:
"יפה שבאת, חבר. תיכנס יקירי! היום אתה בלי ציד אבל אוכל לארח אתך."
"אבל ראה חבר, אני בעצמי נעשיתי היום ציד!" והצייד סיפר שוב כל מה שקרה לו.
"זה לא יקרה!" אמר האיש "אני מוכן לעשות כל דבר כדי למנוע את מותך. אם הפדישח באמת יצווה לתלות אתך, אתנפל עליו ואפתח את בטנו עם הפגיון שלי!"

כשהפדישח שמצע זאת נדהם וחשב:
"האיש הזה השתגע בוודאי. אך יתכן שבשביל צייד כלשהו ירים את ידו על הפדישח, על השליט שלו?"
הוא חזר בסתר לארמון, לבש שוב את הבגדים המלכותיים וחיכה בכיכר לבואו של הצייד עם החברים.
כשהם הגיעו הפדישח ציווה להתחיל בהוצאה להורג.
התליין שם לולאה על צווארו של הצייד. ואז יצא האיכר עם הסוס שלו.
"הו אדוני" קרא החבר הראשון של הצייד "קח את הסוס הזה. הוא יחיד שלי, אין לי רכוש אחר, ורק שחרר את החבר שלי."
הפדישח שתק.
"הו אדוני" קרא האיש הזקן ונפל לרגלי הפדישח

"כל חיי שירתי אתך. מלא את בקשתי - שחרר את
האיש! מוטב שתהרוג אותי במקומו!"
הפדישח שתק ורק בהשתוממות הביט פעם על
הצייד ופעם על החברים שלו.
ואז החבר השלישי של הצייד, בלי לומר דבר,
הוציא פגיון והתנפל אל הפדישח.
הפדישח נבהל, הניף ידיים וברח לתוך הארמון.
כולם סברו שציווה לשחרר את הצייד.
הורידו את הלולאה מצווארו של הצייד. החברים
התחילו לחבק אותו. כל העם שמח ודיברו על כך
שחברות אמיתית חזקה יותר מכעסו של הפדישח.
והפדישח? הוא נעל את עצמו בחדר המרוחק
ביותר של הארמון ורעד מפחד.
הרי לא היו לו חברים!